

Trosečník

Záchranná loď objevila muže, který léta žil na pustém ostrově.

Námořníci se ho ptali, jak si tam zachoval zdravý rozum, a trosečník jim vyprávěl:

„Když už jsem málem šílel ze samoty, náhle jsem našel lidské stopy. Neumíte si představit, jak jsem byl nadšený! Nikdy jsem po nikom netoužil víc než po tom neznámém člověku tenkrát. Hledal jsem ho všude, ale marně. Můj neznámý se skrýval a občas se mi zdálo, že přede mnou prchá. Já jsem ho chápal, asi se mě bál. Psal jsem mu dopisy a věšel je všude kolem.

„Tomu, kdo ten dopis najde!“ psal jsem. „Přísahám, neublížím ti. Chci ti pomáhat a stát při tobě v nouzi. Jsem šťastný, že vůbec existuješ. Budu tvůj přítel. Už teď tě mám rád.“

Jenže celé to byl omyl. Ty stopy byly moje vlastní, chodil jsem po nich jako blázen celé týdny a byl jsem na ostrově sám. Když jsem si to přiznal, život pro mě ztratil cenu. Vydal jsem se k moři, že se utopím. A na břehu jsem v písku našel dopis. Tomu, kdo ten dopis najde, četl jsem tam, přísahám, neublížím ti. Jak jsem se mohl utopit, když jsem slíbil, že budu svůj přítel? Byl to nejkrásnější dopis, jaký jsem kdy dostal. Uvěřil jsem si, že se mám opravdu rád.

Tak jsem do moře neskočil a celý ten čas své samoty jsem přežil. Byl jsem si přítelem, a musím říct: byl jsem dobrý přítel. A když se teď vracím mezi lidi, už vím, že nikdo není doopravdy sám.“